

Регіонального круглого столу (28–29 вересня 2017 року). К.: Національна академія прокуратури України, 2017. С. 203–205.

2. Кондратов Д. Ю. Кримінологічна характеристика сучасної корупційної злочинності в Україні. *Вісник кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2 (19). С. 141–154.

3. Вознюк А. А. Психологічні теорії пояснення корупції. *Юридична психологія*. № 25 (2). 2019. С. 7–15. DOI: <https://doi.org/10.33270/03192502.7>

4. Мезенцева І. Є. Кримінологічна характеристика особи корупційного злочинця. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2014. № 3. С. 65–71.

Воят Людмила Іванівна,

викладач кафедри юридичної психології
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук

ЗНАЧЕННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ КОМУНІКАЦІЇ ПІД ЧАС ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ

Серед найбільш важливих якостей, якими повинен володіти працівник поліції, пріоритетного значення набувають комунікативні здібності, адже від якості контакту працівника Національної поліції України із різними категоріями громадян буде залежати ефективність його діяльності.

Працівник поліції майже кожен хвилину здійснює комунікацію, а саме, коли розмовляє по телефону, бере участь у нараді, співбесіді, проводить слідчі дії тощо. Можна сказати, що спілкування є невід’ємною частиною і основним інструментом комунікації.

У свою чергу здатність особи ефективно спілкуватися психологи називають комунікативною, міжособистісною компетентністю. До складу компетентності вони включають і певну сукупність знань, навичок та вмінь, які забезпечують ефективність проходження комунікативного процесу. Саме наявність знань, умінь та навичок спрощує процес комунікації та робить його більш легким.

Тому, на стадії підготовки поліцейських, викладач повинен звертати максимальну увагу саме на стан комунікативних вмінь поліцейських. Для того, щоб розвинути якомога ширше такі комунікативні вміння у поліцейського, викладачу необхідно постійно співпрацювати з усією аудиторією, викликати інтерес у слухачів (поліцейських) до діалогу. Розвивати у слухачів (поліцейських) бажання до постійного вільного спілкування, можливо не лише у рамках тієї дисципліни, яку подає викладач, але й у більш широких масштабах.

Ключовим елементом у налагодженні ефективної комунікації з населенням є передбачення постановки певної цілі, яка стимулює волю учасників спілкування, примушує діяти їх усвідомлено, мобілізує

здібності, знання, досвід, вміння підпорядковувати власні сили задля досягнення мети.

Під час застосування комунікативних вмінь, як складової педагогічної майстерності, кожен викладач, обирає для себе певний стиль педагогічної комунікації. Вживання тих чи інших реплік засвідчує стиль педагогічного спілкування (авторитарний, демократичний, ліберальний) який є системою способів і прийомів соціально-психологічної взаємодії педагога і учнів, зумовлена типологічними та особистісними властивостями педагога, а також параметрами ситуації спілкування.

Особливості особистості викладача, зокрема його моральна культура як єдність моральної свідомості й поведінки, позначаються на виборі ним тих або інших операційних засобів комунікативної діяльності.

Отже, комунікативна культура викладача – соціально зумовлений показник його здібностей і особистого вміння спілкуватися з слухачами (поліцейськими) для досягнення цілей педагогічної діяльності.

Комунікативні вміння викладача – це готовність до професійної комунікативної діяльності. Сама по собі діяльність викладача й становить комунікацію. Завдання викладача полягає у тому, щоб розвиваючи свої власні комунікативні вміння, досягти мети, а саме розвинути такі вміння у слухачів (поліцейських). Для поліцейських саме такі вміння у їхній професійній діяльності відіграють важливу роль у досягненні поставлених цілей.

До комунікативних вмінь, якими повинен володіти поліцейський належать: вербальне спілкування, невербальне спілкування, орієнтування в ситуації, соціальна перцепція, створення творчого самопочуття, володіння професійною увагою.

Комунікативні навички слухача поліцейського це комплекс індивідуально-психологічних особливостей, що забезпечують його здатність до активного й ефективного (оптимального) спілкування, передачі та адекватного сприймання інформації, організації взаємодії з іншими людьми, правильного розуміння як себе та своєї поведінки, так і розуміння партнерів та їх поведінки, що є необхідними умовами ефективної взаємодії між людьми та успішної життєдіяльності людини.

Передумовою формування комунікативних навичок у процесі навчання є спільна діяльність викладача та слухача (поліцейського), яка, в свою чергу, не може відбуватися без координації дій, узгодження цілей, обміну думками, інтелектуальної та емоційно-чуттєвої взаємодії індивідів.

Викладач має бути водночас комунікабельною особистістю з високою культурою спілкування, вмінням вести діалог, дискутувати, забезпечувати позитивний моральний та емоційний настрій у педагогічній взаємодії. Зрозуміло, педагогічна і комунікативна діяльність викладача має бути творчою. Викладач, у якого наявна певна модель взаємодії зі слухачами (поліцейськими), у процесі

педагогічної діяльності мусить постійно коригувати власну програму дій, максимально узгоджуючи її з конкретною комунікативною ситуацією і можливостями студентів як партнерів із спілкування.

У ході педагогічного спілкування викладач не просто кількісно збільшує свій комунікативний досвід; він обирає певну стратегію спілкування з властивими їй нормами, прийомами і засобами. Саме обстоювана педагогом у ході навчальної взаємодії комунікативна стратегія монологічна чи діалогічна визначає характер педагогічної діяльності і фахового спілкування.

Комунікативні навички реалізуються викладачами в процесі професійного спілкування як з колегами, так і зі слухачами включаючи в себе правовий, психологічний, етичний, мовленнєвий компоненти.

Отже, комунікативні навички викладача є однією з найважливіших складових професійного успіху не лише викладача, але й слухача (поліцейського). Комунікативну компетентність педагога слід розглядати як частину його професійної компетентності та педагогічної майстерності. Це багатокомпонентне явище, яке складається із сукупності знань, умінь і якостей, необхідних для міжособистісної, міжкультурної та ділової комунікації в конкретних соціальних умовах, відповідно до культурних і соціальних норм комунікативної поведінки з огляду на специфіку діяльності.

Галицький Данило Владиславович,
здобувач ступеня вищої освіти магістра
за спеціальністю «Психологія» Національної
академії внутрішніх справ

МЕТОДОЛОГІЯ ПРОБЛЕМ ФІЛОСОФІЇ ПРАВА

Поглиблене вивчення філософії права потребує нових обґрунтувань, систематизації, пояснення осмислення світу, навіть зміни мислення.

Зміна мислення це нове методологічне мислення, яке може породити нову науку.

На нашу думку, філософія права потребує не стільки зміненого методологічного мислення, скільки доповненого, розширеного пошуку нестандартного підходу в одержанні наукових висновків. Тобто існуюча методологія філософії права в разі запозичення нових трансцендентальних підходів створює додаткові установки, що з'являються як проблеми філософії права.

Проблеми філософії права вивчають філософія права і теорія права. Звичайно, у цих дослідженнях більше можливостей має філософія права. Застосовуючи кантівську трансцендентальну методологію до філософії права, виникає методологія проблем філософії права, яку потрібно, по суті, створити заново. Вважатимемо, що методологія проблем філософії права складається з методології філософії права та трансцендентальної методології права.